

Heinrich Röper

De Eclampsia : Dissertatio Inauguralis Medica

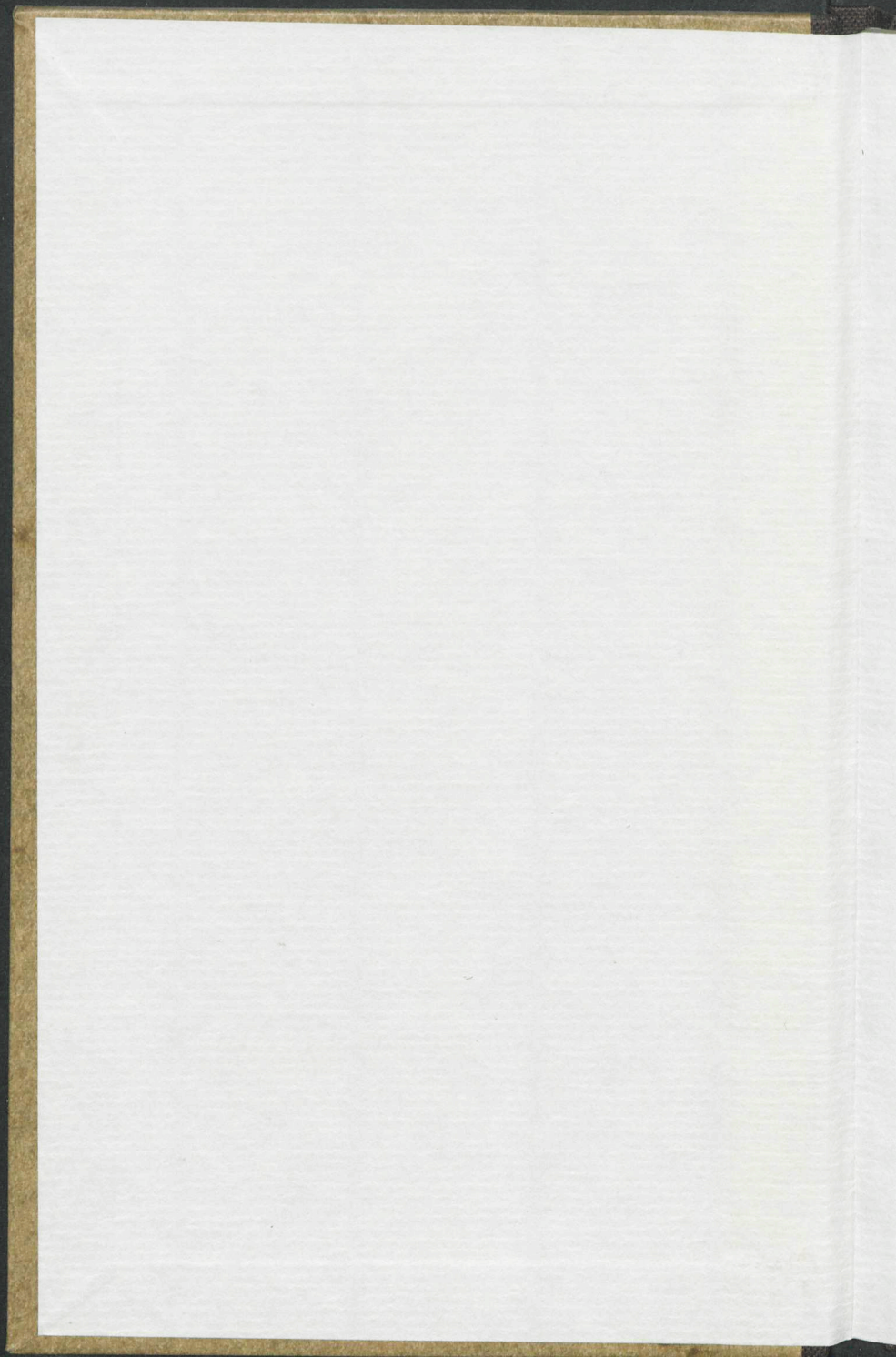
Rostochii: Typis Adlerianis, MDCCCXXXV.

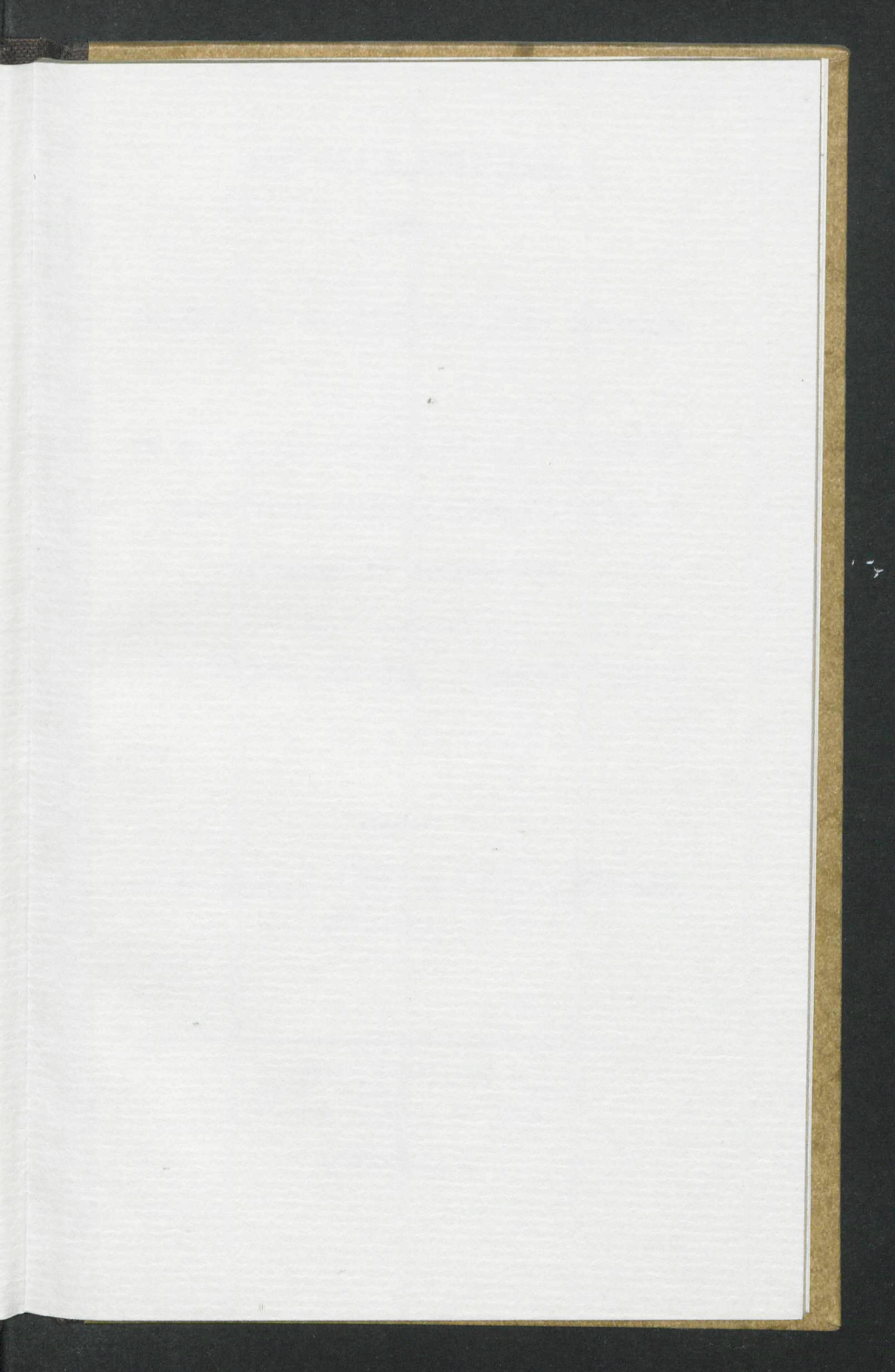
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1010469479>

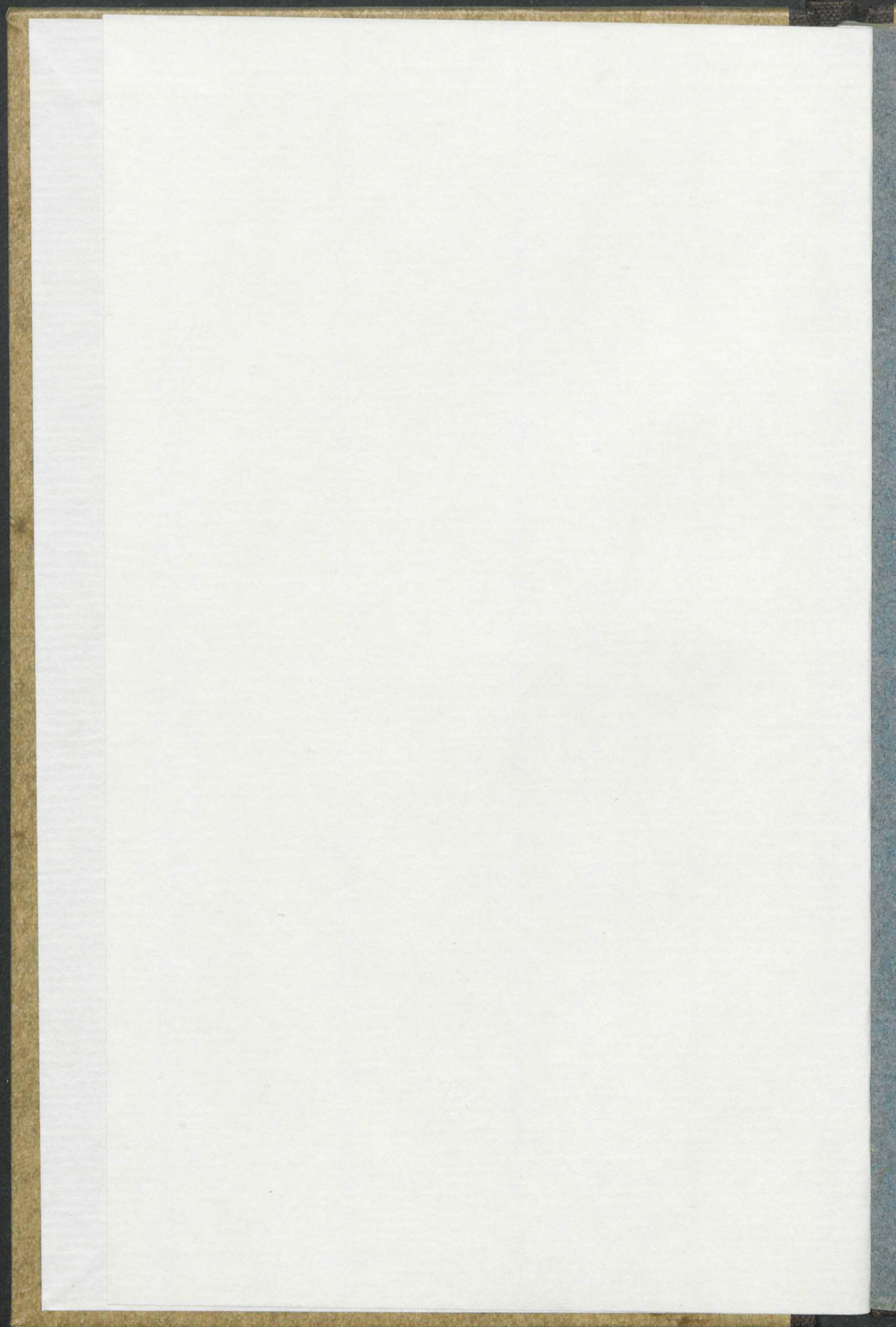
Druck Freier Zugang OCR-Volltext

RU med. 1835

Roeper, Car. M. A. H.

Ar. 10. 61

DE ECLAMPSIA.

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA

QUAM

IN ACADEMIA LITERARIA ROSTOCHIENSI

GRATIOSI MEDICORUM ORDINIS

CONSENSU ET AUCTORITATE

AD SUMMOS

IN MEDICINA ET CHIRURGIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

CAR. MAGN. AUG. HENR. ROEPER

BÜTZOVIENSIS.

ROSTOCHII

TYPIS ADLERIANIS.

MDCCCXXXV.

DE FORTIFICATIONE

DISSERTATIO IN FORTIFICATIONE MILITARI

1704

IN ACADEMIA LITTERARUM ROSTOCKENSIS

PROBATA A SENATU ACADEMICO

CONSENSU ET Auctoritate

IN ACADEMIA LITTERARUM ROSTOCKENSIS

CAR. HENR. AVG. ROST. HONOR. HIS

1704

ROSTOCKI

IN ACADEMIA LITTERARUM

1704

V I R O

**ILLUSTRISSIMO AMPLISSIMO
EXPERIENTISSIMO**

CAROLO STREMPER

**MEDICINAE ET CHIRURGIAE DOCTORI COLLEGI CUI A
SERENISSIMO MAGNO DUCE MEGAPOLITANO - SUERINENSI
RES MEDICINALES COMMISSAE SUNT MEMBRUM ORDINARIO
PROFESSORI PUBLICO ORDINARIO IN INCLYTA LITERARUM
UNIVERSITATE ROSTOCHIENSI INSTITUTI CLINICI MEDICO-
CHIRURGICI IBIDEM DIRECTORI**

PRAECEPTORI ET FAUTORI

DE SE OPTIME MERITO

HASCE

STUDIORUM SUORUM

PRIMITIAS

GRATI ANIMI AC PIETATIS MONUMENTUM

EXSTARE

VOLUIT

AUCTOR.

PROOEMIUM.

In tanta imbecillitate eligenti mihi eam rem pertractandam de cujus natura atque indole omnes omnium temporum medici nihil, quod ab omni parte comprobari possit, protulerunt, imploranda est Lectoris Benevoli humanitas atque indulgentia. Nam quum intellexissem, morbi periculum atque vehementiam summam vel diligentissima atque exacta medicorum cura saepe numero non feliciter propulsatam esse, haud abs re videbatur, varias summorum virorum sententias breviter quantum fieri posset, componere, compositasque publici juris facere.

- A. Schafonsky, *Dissertatio de gravidarum, parturientium et puerperarum convulsionibus*. Argentor. 1763.
- Gerischer, *Dissert. de eclampsia parturientium*. Lips. 1777.
- Gehler, *de eclampsia parturientium*. Lips. 1776.
- G. F. Hoffmann, *über die Ursachen und Heilmittel der sogenannten Sichter oder Convulsionen*. Frankf. a. M. 1795.
- Hamilton, in *Hufeland's, Schreger's und Har-
les's Journal der ausländ. medic. Literatur* 1802.
II. pag. 3.
- J. L. Fritz, *De convulsionibus gravidarum et parturientium*. Wirceb. 1809.
- L. Mongel, *Dissert. de gravidarum et partur. convulsionibus*. Argentor. 1810.
- C. F. Wagner, *De eclampsia exquisita in partu*. Marb. 1817.
- J. F. Weber, *Dissert. sistens observationem eclampsiae in partu*. Marb. 1819.
- Praeterea comparanda sunt scripta obstetricia et pathologico-therapeutica edita a*
Wigand, Lachapelle, Carus, Busch;
Schoenlein, Meissner, Naegele aliisque.

Duo sunt Eclampsiae genera, quorum alterum in parturientibus, alterum in infantibus observare licet.

A. Eclampsia parturientium.

Inde a Cullenii temporibus medicos prorsus latuisse videtur, quid intercederet discriminis inter eclampsiam et epilepsiam. Hamilton (Tom V. S. 515) primus denuo utriusque hujus morbi signa et indolem jure ac merito sejungenda esse perspexit; cujus quidem viri partes nostris temporibus Wigand ¹⁾, Busch ²⁾, Naegle, Lachapelle ³⁾ et alii secuti mor-

1) Wigand: Geburt des Menschen, herausgegeben von Naegle. 1 Thl. S. 253. Berl. 1820.

2) Busch: Lehrbuch der Geburtskunde. S. 187. Marb. 1833.

3) Lachapelle: Pratique des accouchemens, par

bum certis circumscripserunt finibus, quos alii, ut Conradi (Tom V. S. 513), cui eclampsia dicitur epilepsia acuta, minus fideliter ac religiose observant, alii denique, ut Berend et Puchelt ⁴⁾, utrumque morbum nihil differre rati, prorsus negligendos censent.

§. 2.

Morbus etsi prioribus graviditatis mensibus et post ipsum partum incidit, parturientes tamen potissimum vexat et, ut Naegele et Dewees narrant, plerumque mulieres antea validas, primiparas easque, quae difficillimis adsuetae laboribus atque rerum angustiis, in ipsa graviditate mollem vivendi rationem degere coguntur; mulieribus contra, quae antea spasmis saepius afficiebantur, eclampsia minus periculosa est. Cujus rei causam inde repetendam ducunt, quod talium mulierum uatura similibus morbis jam sit adsueta.

Dugès. Paris 1825. Tom III. S. 16. L'épilepsie offre dans ses accès beaucoup de ressemblance avec l'eclampsie des femmes en couches; mais son caractère est bien moins grave. —

4) Puchelt: System der Med. Bd. II. S. 562.

§. 3.

Eclampsiae adventum prodromi annunciare solent. Parturientes dolore quodam afficiuntur in praecordiis, quem Wigand ⁵⁾ ex consensu uteri cum stomachi nervis repetit, et ut vomitum, qui in tertia partus periodo observari solet, sic dolorem oriri putat; quamquam non negat, dolorem in ipso uteri fundo, ad cardiacam usque pertinente, sedem habere: quae quidem sententia majorem quam altera illa prae se ferre videtur veritatem, in eamque Schönlein ⁶⁾ quoque juravit, dicens: eclampsiam titillatione in uteri fundo (*flügelnde Wehen*) exorta prodi et nunquam in vehementioribus partus doloribus, sed in levioribus tantum irrupere. Haec ille. Fieri quoque solet, ut praecordia nullo afficiantur dolore, sed tum vomitus plenissimus exoritur, praesertim si convulsionum causa in primarum viarum sordibus aliisve indigestionibus posita est. Inter prodromos est Cephalalgia vel certissimus. Paucis horis ante adesse solet et quidem in occipite maxime: quod quidem symptoma eo magis capitale habendum est, quum

5) Wigand: l. c. pag. 254.

6) Schönlein: Vorlesungen über Pathol. Bd. IV. S. 169.

videamus mulieres, quas cephalalgia alias vehementissime vexabat, inter partum ea non affectas esse. Alii alius generis prodromi referri debent ad nervorum systema interpellatum.

At non semper certi eclampsiae antecedunt indices; aut enim praeter omnem nonnunquam expectationem ipsâ subito parturientes afficiuntur, aut deprehenduntur alia indicia per constitutionem et corporis fortuitam conditionem exorta atque adducta. Sic, ut alia mittam, de Siebold exemplum affert, ubi vehementissimus antecesserit rigor; Davies et Mende [I. S. 578] amauroses sese observasse dicunt praetereuntes.

§. 4.

Convulsiones ubi erumpere incipiunt, aegrotantes fiunt obstupefactae, soporosae, in loquendo delirant, manus projiciunt, quasi molesti quid 7) e pubis regione remoturae. Jam vehemens cerebri affectio fit manifestior; vultus calefit, rubescit, et cum extremitatibus et toto denique corpore motu convulsivo agitatur. Caput sensim sensimque torquetur, idque in sinistrum fere latus, ut Wigand 8) 9) notat,

7) Busch: l. c. pag. 187.

8) Wigand: l. c. pag. 255.

9) ibid. pag. 261.

qui hoc plerumque symptomate in ceteris paroxysmis indicari censet momentum illud, ubi convulsiones universales undique erumpere soleant. Manus sunt clausae aut pronatae; antibrachia spastico motu pectori admoventur, et in utrumque latus porriguntur; oculi in orbitis, et saepe in contrarias partes volvuntur; nec minus lingua, spuma alba oblecta, libera est a spasmo illo universali, immo fieri videmus saepenumero ut, nisi dentes instrumento quodam [subere, aut cochleare linteo involuto] distracti teneantur, maxilla inferiori spasmo graviter arrecta misere dilaceretur. Hinc causa peti debet, quod in convulsionibus eclampticis nonnulli sanguinem aut spumam cruentam ex ore profluentem viderunt. Nimius sanguinis in cerebrum impetus in toto sensorio turbas concitat acerrimas. Aegrotantes omnino carent rectamente ¹⁰⁾, ita, ut oblitae videantur, sese peperisse ¹¹⁾; auditus fere nullus adest, nec sentit sonitum fortissimum; pupillae dilatatae sunt, et in nimio tantum luminis splendore affici solent [etsi Wigand quoque iridem spasmo clonico

10) Busch: l. c. pag. 190.

11) Lachapelle: „la malade“, inquit, „ne se souvient en aucune façon de se qui s'est passé“.

afflictam vidit, ut quidem pupilla modo valde contraheretur, modo distraheretur].

Non minus ceterae perturbatae sunt functiones; respiratio irregularis, stertorosa atque pulsans conspicitur; glandulae salivales majorem secernunt salivae copiam, eamque viscosam, ut in epilepsia fieri solet: qua procul dubio re aegrotantium stertor gravior redditur. Sanguinis circulatio valde adaucta in pulsu citato atque fortissimo, in conjunctiva oculi sanguine imbuta, in sudore universali atque vultu valde rubescente manifestatur.

§. 5.

Singuli convulsionum impetus varii sunt temporis pariter atque vehementiae. Primus fere impetus [esti factum legimus primum jam paroxysmum mortem attulisse] minus periculosus esse celeriusque evanescere solet. In iis, qui sequuntur, impetibus convulsiones quidem brevioris temporis et debiliores fiunt, ast aegrotantes defatigatae jacent in sopore graviore, difficilius excitandae, quin etiam nullo negotio excitari possunt, ubi crebriores sese insecuti sunt paroxysmi. De intervallis autem, quae inter convulsiones sunt, nihil certi afferri poterit. Plerumque post quartam horae partem, vel post

semihoram impetus redit convulsivus; sed non desunt exempla, ubi intervallum incidit duodecim vel sedecim horarum, vel complurium dierum. In longioribus vero intervallis aegrotantes meliori fruuntur conditione quam ante impetum; ab omnibus se sentiunt liberas morbi molestiis, si debilitationem quamdam membrorum ac dedolationem exceperis.

§. 6.

Eclampsiam si cum aliis componere volueris morbis, invenies, inter eam et Hysteriam [Wigand: *leichte Convulsionen*] Apoplexiam et Epilepsiam magnam symptomatum similitudinem intercedere. Quare non mirabimur, quò factum sit, ut cum illis morbis, ac praecipue cum epilepsia, tam frequenter commutata esset.

Et apoplexiae et epilepsiae symptomata habet quasi conjuncta. Namque animadvertimus sanguinis motum ad cerebri vasa abnormem acerrimumque, et multorum organorum ut linguae, vesicae urinariae, intestini recti aliorumque debilitationem aut paralyisin; at praeterea, prorsus ut in epilepsia, membrorum adsunt spasmi clonici, oculi volventes atque oris spuma.

Aliud convulsionum genus, quae post nimiam sanguinis effusionem [in metrorrhagiis praecipue

obviae] ex anaemia oriuntur, cave huc trahas. Attendas necesse est ad sanguinis effusionem praegressam, ad pulsum parvum, debilem, ad vultum pallidum collapsum; quae quidem symptomata in eclampticis convulsionibus nunquam adsunt, nisi mors ipsa jam accedat.

§. 7.

Prognosis plerumque maximis obnoxia est dubitationibus, idque potissimum tum:

a) si organum multum valens aegrotat, aut diathesi morbosa afflictum est; pauca ut conferam: ubi cerebri functio, interrupta est, per exostoses cranii, per hydropem ventriculorum ¹²⁾, ubi substantia istius in massam mutata est steatomotosam, sarcomatosam, hydatigenosam etc. Non minus vero morbi pulmonum aliorumque in eorum vicinia viscerum majus reddunt eclampsiae periculum: respicias tubercula pulmonum, vomicam, hydrothoracem, hydropem pericardii etc., quia, ubi sanguinis circuitus illis interrumpitur, sanguinis copia in corde tum in vena jugulari ac cerebri vasis denuo aggregatur.

12) Busch: l. c. S. 187.

- b) Si impetus diu durant, vehementes sunt et alius alium tam celeriter sequitur, ut intervalla vix cognoscere possis. [Mercatus: „si occasiones“, inquit, „frequentius irruant, nil mirum est, si in apoplexiam degeneret“; Roederer (§. 697) vero: „apoplectica puerpera moritur“.
- c) Si inter convulsiones, quas observare licet, tetanus quoque uteri accedit; tum quidem statuere poteris, nervorum actionem gravissime esse affectam. Deinde vero periculum in eo cernitur summum, quod uteri tetanus partus negotium retardat.
- d) Si convulsiones plures menses ante justum partus adventum ingrediuntur.
- e) Si eclampsia in mulieres aetate jam proVectas, easque primiparas, invehitur, nec evanescit cum ipso partu.
- f) Si pulsus per intervalla non recreatur, sed parvus manet ac debilis; si aegrotis insciis urina propellitur, et faeces sphincteribus non retinentur; si tandem facies hippocratica, totumque corpus, frigido sudore ac tenaci obtectum, vires debiles jam indicant.

§. 8.

Quamvis igitur eclampsiae origo valde obscura sit atque ex physiologia et pathologia nihil certi de ea peti possit, inveniemus tamen, si usum et diurnam consulere voluerimus experientiam, morbi causam plerumque positam esse in summa ad spasmos corporis inclinatione et plethora sanguinea. Quae igitur nobis erunt causae praedisponentes. Assentiunt Meissner ¹³⁾, Schönlein ¹⁴⁾, Münchmeier (pag. 47), Paletta, Dewees et alii, statuentes, convulsionum sedem praecipue pascere constitutionem nervoso-sanguineam, neque Chaussier et Naegele ¹⁵⁾ aliter judicant, si totam vivendi rationem, qua constitutio illa facilius enascatur, respici debere jusserunt. Praecipue vero notatu erit dignissimum, primiparas ¹⁶⁾ maxime eclampsia vexari:

13) Schoenlein: l. c. pag. 169.

14) Meißner's Forschungen d. 19ten Jahrh. im Gebiete d. Geburtshülfe. I. Bd. 1. Thl.

15) Naëgele in seinen Vorlesungen über Gebh.

16) Attamen etiam multiparae iis laborant. Sic Fr. Haase (Tom. V. S. 635) morbum in secunda, Mauriceau in quinta, Reischer in quarta, alique demum in sexta graviditate incidisse narrant.

quod quidem eo explicari potest, quoniam primipararum uterus minus expeditus est atque solutus, quam multipararum, ideoque minorem sanguinis copiam amplecti potest, praesertim, si latera ejus nimia liquoris amnii copia, vasto foetu aut geminis valde extensa, et compressa tenentur; quae res multis scriptoribus primariae habentur causae ¹⁷⁾.

Vehemens vero sanguinis ad cerebrum collatio inde luculenter explicari potest, et complures observationes eam probant. Convulsiones e. g. in ipso partus dolorum initio erumpere solent, ubi, quominus sanguis in uterum intrare possit, prohibitum est; paroxysmi evanescent cum dolorum silentio, neque omnino redeunt, si velamentorum ruptura, partu peracto, aut substantiae quadam laesione uterus ab obstaculis liberatur, quia tum restituitur justus sanguinis circuitus.

Permuli scriptores propius accedunt ad hanc opinionem, etsi singulares causarum concurrentium graves tantum putant. Sic El. de Siebold pectoris atque cerebri vitia organica, quae in mulierum eclampsia consumptarum sectionibus

17) Lachapelle: l. c. pag. 6. „celles dont l'utérus est fortement distendu par une grande quantité d'eau.

invenerat, causas putat esse praecipuas. Denman atque Smellie sibi persuasum habent, causis in aëre sitis convulsiones maxime procreari, quum rure rarius quam in oppidis et praecipue in nosocomiiis exortae inveniantur. Carus (I. S. 124.) inclinationem quandam hereditariam sese animadvertisse confirmat. Nemo vero conspirat cum Jewel, quippe qui vidisse sibi visus sit, quomodo convulsiones apud mulierem, quae ante quatuor hebdomades mulieri eclampsia correptae caderat, solo exemplo procreatae fuerint, id quod in Chorea St. Viti, epilepsia atque aliis nervorum morbis factum constat. Krimerii sententia, ex qua uteri inflammatio primaria esset causa justa adhuc expers videtur experientia.

Causae occasionales etsi sat frequens earum numerus est, non accurate tamen saepe inveniri possunt, et inter gravissimas nominasse sufficiat: animi affectus vehementiores, dolores in diuturno partu longius durantes atque atroces¹⁸⁾, victum denique incitantium nutrimentorum atque medicamentorum usum inter aut ante partum¹⁹⁾.

18) Lachapelle: l. c. pag. 5.

19) Nägele: Lehrbuch der Geburtshülfe. Heidelb. 1833. S. 298. 3.

§. 9.

Medela prophylactica instituatur mulieribus, quae prius jam convulsionibus vexabantur, aut in eas inclinant; versus graviditatis finem aperto perfruantur aëre diligentissime necesse est. Plethoram sanguineam evitabunt, idque vesperarum tempore maxime, quum cibum animale, nimis nutritibilem, coffeam, theae infusum aliasque res sanguinem concitantes repudiaturae sint. Justus sanguinis in alvo circuitus conservetur laxantibus, iisque infarctorum quoque cumulum propulsabis. Occipiti, dolore affecto, hirudines admoveantur, at in plethora jam luculenter manifestata tribus ultimis graviditatis mensibus venae sectio rite adhibita certum saepe affert auxilium [D'Outrepont. Bd. II. S. 191.]

Ratio ac via, qua convulsiones jam eruptae sanari debent, fere haec est:

- a) removeantur res nocentes;
- b) evitetur plethora, cum universalis tum localis, in cerebro;
- c) sedentur nervi concitati;
- d) Si medicamenta vero, quae adhibita sunt, vana fuerint, mechanica in utero obstacula artis auxiliis [Désormeaux III. S. 454] removeantur, ut justus redeat sanguinis circuitus.

a) Convulsiones, nisi in corporis conditione habituali innisae, sed paulo ante rebus infestis allatae sunt, aptis medicamentis, mature in usum vocatis, sublatae esse legimus. Sic Mathias methodo antispastica secundum Stütz, [Kali et Opio] quam Brüninghausen etiam confirmatam vidisse narrat, convulsiones sanavit, quas refrigerium adduxerat. Fischer et Wigand eclampsiam indigestionibus allatam felicissime removerunt vomitivo. Et Wigand ²⁰⁾ affirmat, tunc vomitivum propter aggregatam ad cerebrum sanguinis molem non valde timendum esse, et compluria affert exempla, quibus demonstrari putat, vomitivi effectum nunquam inter convulsiones, sed in ipso demum statu soporoso conspici solere.

b) Quod porro supra diximus, plethoram universalem ac localem removeri debere, id optime ita efficitur, ut vena jugularis aut brachialis ²¹⁾, rerum ratione habita, secetur, et hirudines sat multae ad tempora, ad processum mastoideum, sive collum admoveantur. In tam praeclaro medicamento, ut his in casibus san-

20) Wigand: l. c. pag. 275.

21) Busch: l. c. venam saphenam secandam esse monet.

guinis detractionem esse constat, nemo anxie Anglorum sequetur consilium, sed caute potius probeque constitutionem semper respiciet, ac prohibebit, ne viribus nimium debilitatis celeriter vita extinguatur. Alii quidem venae sectionem efficacem esse negant, ejusque potius vim valde dicunt dubiam atque incertam; nihilominus exempla a D'Outrepont, Ed. de Siebold, Münchmeier, Busch, Désormeaux, aliisque allata graviora considerentur necesse est. Non minus salubre hac in re est, capiti frigus adferre, glacie, fomentationibus Schmuckerianis, aut Naphtae lotionem; non vero abdomini, ut hoc modo ganglia irriterentur, quum adsit periculum, ne refrigerium uteri incidat.

Balnea tepida pedum, alcalinis mixta substantiis, cutis praeterea etiam incitamenta, sinapi, radice armoraciae contrito, cantharidibus effecta, multum valere, quum sanguinem in corporis partes a capite remotas detrahant, non est cur moeam. Inter illa autem instrumentum Carlislei primum mihi videtur obtinere locum, quum celerime prae ceteris adhiberi queat et vario gradu efficax, prout volueris, inde a levi cutis irritatione ad graviores usque combustionem. Nam quum in aliis nervorum affectionibus, tum

in convulsionibus etiam, quas duce Stempel, Viro Illustri, qui hoc instrumento complures per annos feliciter usus est, sanari, praeclare comprobatum vidi.

c) Medicamentis istis, quae tertiam sanandi partem efficere supra proposuimus, quum gravis sanguinis quidem agitatio est sedata, nihilominus tamen convulsiones desinunt, aut saltem rariores fiunt, tum est utendum: antispasmodicis quidem, in qua vero re summa cura atque cautione opus est ²²⁾, quoniam ipsa illa sanguinem denuo agitant atque congestionem in cerebro efficere possunt. Inter ea: Moschum, Opium, Valerianam, Liq. C. C. succin. praestantiora esse satis constat. Atque Opii dosis secundum Wigand ²³⁾ pro vi ac ratione paroxysmorum singulorum semper est instituenda; tinctura igitur Opii addatur (dosi crescente; gtt. I vel II) huic mistioni:

℞ Rad. valerianae unc. dim.

inf. c. aq. fervid. q. s.

ut colaturam abstrahere possis unciarum

sex.

D.

22) Naegele: I. c. 298 — 99.

23) Wigand: I. c. S. 278.

Quod cum faceret Wigand, respexit potissimum impetus deinceps futuros, ut quam par erat, celeriter medicamento hocce desistere posset, utpote quod congestiones ad cerebri vasa facillime augere soleat. Dato opio, usus est China aliisque remediis roborantibus. Busch usum Pulveris Doweri laudat; alii denique in clysmate Opii utilitatem egregiam esse monuerunt. Moschum Kerzack et alii commendant, quem quidem, Calomelani admixtum multum valuisse dicunt. Acido hydrocyanico Remer et Strahsen usi sunt felicissime, quippe quod congestiones ad caput efficere nunquam soleat.

d) Quamquam vero contra E. de Siebold, Wigand, Jewel, Schenk aliorumque opinionem, qua partus acceleratio, quippe quae maxime necessaria sit ad convulsiones sanandas, multa eaque gravissima attulerunt argumenta Merriman, Davis et Betschler, negri tamen nequit discrimen, in quod hac re parturiens adigitur longe levius esse, quam ubi convulsiones prorsus saeviunt. Convulsiones cum partus negotio cohaerere nemo jam nostris temporibus infitiabitur; et quod dicunt convulsiones quoque post partum incidisse, id prorsus nihili est, quum uterus non statim post partum peractum, sed in ipso puerperio redux fieri possit

in pristinum statum. Dolores vero semper
novam praebent convulsionum materiam ut supra
[§. 8] attulisse videmur; accelerata igitur uteri
excretio magnam habebit vim ad paroxysmos
prorsus delendos.

B. Eclampsia infantilis.

§. 1.

Longe frequentius nobis sese offert alterum eclampsiae genus, quo infantes trium quatuorve annorum, praecipue vero ii, qui mammis nutriuntur, vexantur.

De quo pauca.

§. 2.

Tenendum est, infantilem constitutionem et naturam omnino talem esse, ut facilius moveatur atque afficiatur. Et convulsiones tum incidere solent, si res existunt alienae, quae infantilem organismum, tam irritabilem atque debilem, vehementer laedunt; idque praecipue fieri solet: si abdomen refrigeratum aut vinculis nimis compressum est; si lac per vehementiores animi impetus, quibus mater corripiebatur, vitium traxit grave; si dentes erum-

punt; si lactis materni loco infantes incipiunt aliis frui nutrimentis; si vermium in tractu intestinali mole premuntur; si operationibus chirurgicis (ne valde quidem dolorosis *) subii- ciuntur, quod ipse duobus in casibus obser- vavi; ut mittam hydrocephalum acutum, atque exanthematum acutorum eruptionem, praesertim scarlatinae, intoxicationes etc.

§. 3.

Morbus plerumque his indicatur signis: fa- ciei color variat et plerumque altera rubescit gena, altera pallescit; infantes inquieti sunt, et caput captant; si dormiunt terrore saepius excitari solent; afficiuntur in somno leni tre- more faciei musculorum, praecipue muscoli ri- sorii Santorini, ita, ut ad risum compositi vi- deantur. Haud raro febris praeterea accedit.

Paroxysmus eruptus haec fere exhibet symptomata:

*) Müller; Dissert. convulsionum et epilepsiae in- fantum ex leviori dolore prodeuntium rationes medicae. Hal. 1757.

Sanguis ad caput concitatur; vultus rubescit; vox rauca fit; pedes abdomini arriguntur, aut mutuo sese terunt. Incidunt convulsiones, quae, etsi in varias dimanant corporis partes, saepius tamen ex abdominis musculis oriri et per diaphragma et pectus ad collum et faciem demum transire solent. Pulvinos lectuli occipite quasi perforare student infantes extremitatesque flectunt modo, modo extendunt. Cutis friget, tunc calefit; pulsus non aequabili ordine redeunt et parvi plerumque observantur; respiratio, pectoris spasmo oppressa, difficilis redditur, stertorosa, interrupta. Impetus vulgo non diu durant, et intervallum incidit ubi morbus prorsus remotus videtur; at, prout impetus magnus et vehemens aut brevis, virium confectionem majorem minoremve prodere solent infantes.

§. 4.

Morbi exitus pendet ex infantis aetate atque constitutione, nec non e sanandi ratione, quae quidem hic plus valet, quam in altero eclampsiae genere, quod supra descripsimus.

§. 5.

In persanando hoc morbo, causae proximae, quantum fieri potest, removeantur necesse est. Stomachi secretio, si acida est, magnesia carbonica (quam lenissima sane infantili ventriculo), Conchis praep., aliove remedio alcalino, mitigetur. Venena et materias perniciosas e tractu intestinali vomitorio removeas. Vermes vero, si in tractu intestinali adsunt, abstine ab Anthelminticis, et leniatur intestinorum irritatio mucilaginosi, oleosis, lacteis. Metastasis (impetiginum) cutis irritamento, praecipue Trae Canthar. frictionibus atque Rubefacientibus ad collum et extremitates adhibitis redux fiat; spergendo deinde Pulv. Cort. Mezerei in loca epidermide orbata, quae diu jam materiam lymphaticam secreverunt, et in eo sunt, ut cicatrice obducantur.

At non semper iis, quae laudavimus, medicamentis malum tolli potest, idque propterea

- a) quod causae removeri nequeant;
- b) quod causae non amplius cognosci possint;
- c) quod indicatio vitalis quam celerrime auxilium in singulos paroxysmos adhiberi urgebit.

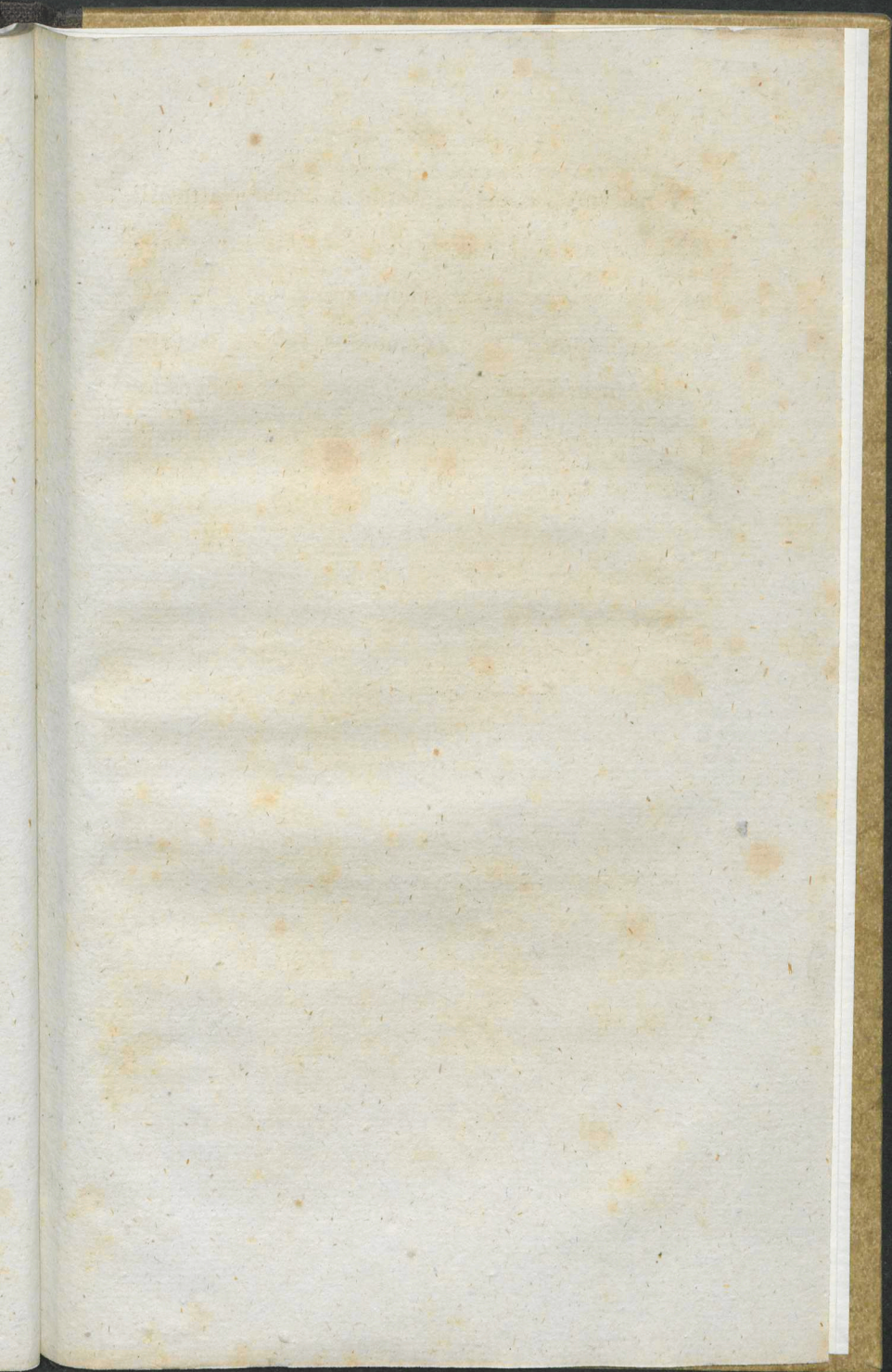
Tum quidem ut in altero Eclampsiae genere, talia in usum vocari debent remedia, quae congestiones leniunt derivantque, et nervos denique concitados reddunt sedatos. Respondeant vero infantili constitutioni, non est quod moneam.

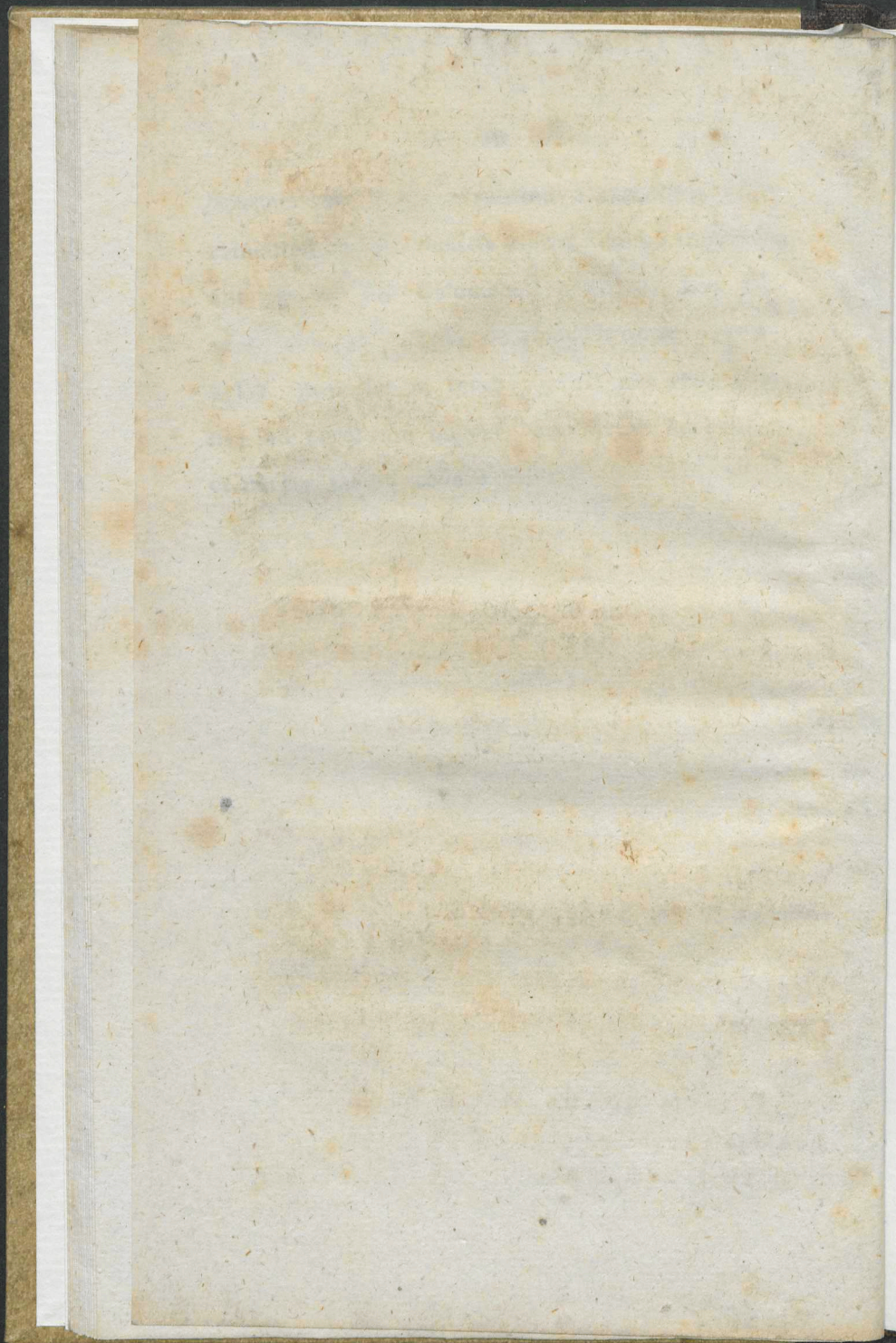
Quum apud infantes venae sectio admodum raro fieri queat, rectius hirudinibus uteris ad depellendas congestiones; in qua quidem re videndum, ut justus numerus eligatur. Etsi optandum erit quam maxime, sanguinis detractionem celerrime fieri, majorque igitur numerus utilior videtur, experientia nihilominus satis superque docet, eo justo celeriores collapsum afferri, nisi infantes aetate jam aliquantum proVecti, aut constitutione valde plethorica praediti sint. Deinde vero notum, apud infantes vulnera, hirudinibus effecta, diu sanguinem emittere solere, idque, quominus fiat, vulgaria saepenumero remedia styptica minime prohibere. Duae igitur tresve hirudines plerumque sufficiant, prout infans aetate proVectus fuerit.

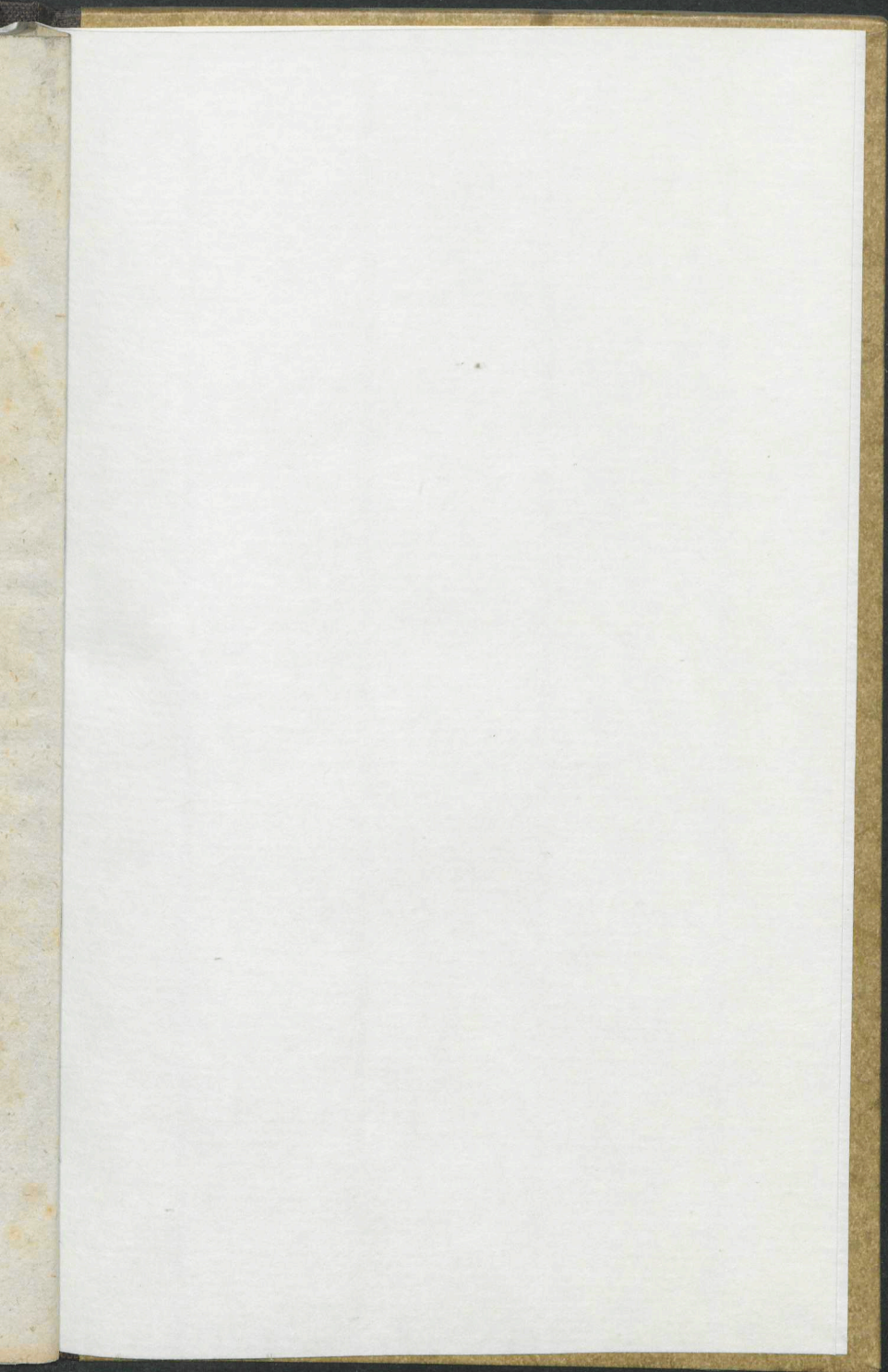
Praeterea primum commendaverim Purgantia, inter quae praecipue Calomel et Tr. rhei aqs., tum cutem incitantia.

Spasmis vero leniendis (abstine a narcoticis medicamentis) antispasmodicis utaris, Moscho imprimis, aut per se, aut Calomelani admixto, Liq. CC. succ. aliisque. Tum demum Crocus orientalis jure locum tenet, quum nec congestiones ad cerebrum augeat, nec alvum adstringat, et nervos tamen sedare valeat.

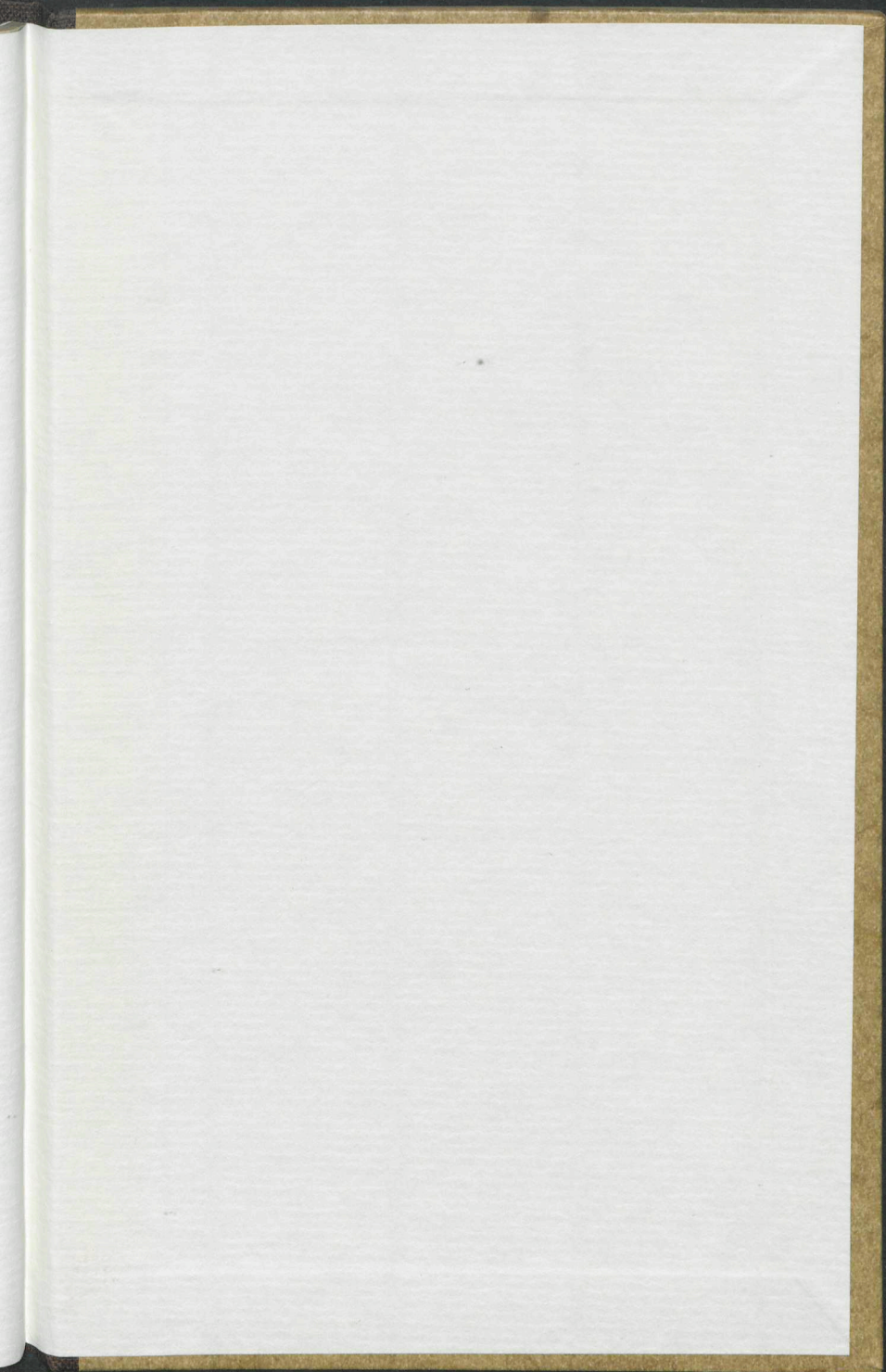

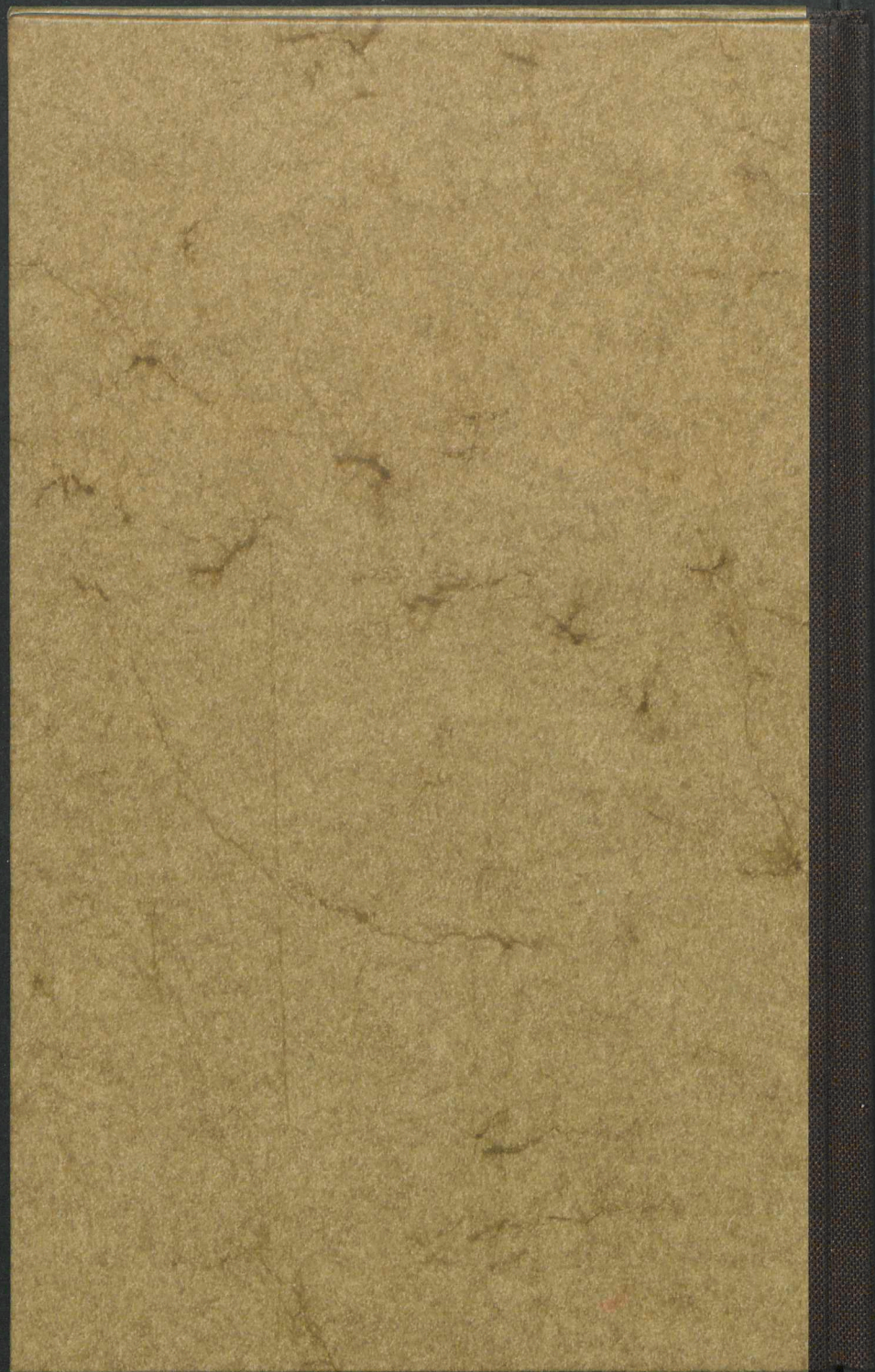

Spasm
camen
aut p
succ.
talis
nes ac
et ner

dis (abstine a narcoticis medi-
coticis utaris, Moscho imprimis,
Calomelani admixto, Liq. CC.
um demum Crocus orien-
tenet, quum nec congestio-
augeat, nec alvum adstringat,
edare valeat.

mm
inch
Patch Reference numbers on UTR
C1 B1 A1 C2 B2 A2 B5 A5 20 18 17 16 11
1.5 5.0 5.6 6.1
U2 Rastock 05/5000
the scale towards document

